

rae facies, ne ad eum salutandum uerbis meis hominē cō-
tinentum habeas. Vale. E Marliano nostro. sexto Calen-
das Martias.

GVLIELMVS BVDAEVVS THO-
MAB MORO S.

Unquam posthac uerebor in istorum me cō-
uentu sericatorum sistere, qui solos sese nobi-
les esse censent: atq; etiam ore me & digitis
magnifice inferre, ac proferre in publicum:
quum à te hominum graui estimatore annu-
lis nuper donatus sim, ut dudū canibus Bri-
tannicis, tam confectoribus ferarum, quàm ad limina cu-
stodibus. Quod tamen munus tuum & locupletius & or-
natius haud dubie fuisset, si tibi unà quoq; epistolam mit-
tere uacasset, ingenito tibi lepore conspersam, ac salibus
inconditam, qui mihi magnopere ad stomachum faciunt.
Nulla enim munera amicorum accuratius, quàm episto-
las asseruo: dūtaxat istiusmodi, ut quas habere solitus sum
numero supellectilis in delitijs habitæ, intraq; scrinia san-
ctiora conditæ. Est autem alioqui scribendi uicissitudo, ut
mea fert opinio, simile quiddam atq; si inter socios, & fœ-
deratos Reges, pax & amicitia anniuersarijs legatiōibus
retineatur, & confirmetur: Quum sit ita ferè in rebus inte-
rituris natura comparatum, quæ recte & commode consti-
tuta sunt, ut tanquam cum uertigine mundi rapta, tractim
in finem & interitum uergant: nisi humana prouidentia,
curaq; labentibus eat obuiam, in locumq; ipsa & gradum
suum reponat. Accedit obliuio res inuida, & exitiabilis,
in desidia & securitate obrepens, omnium rerum etiã inci-
sarum, & inustarū obliteratorix, atq; peremptrix. Id quod
ipsum uidisse mihi ipse uidere, qui uelut alto me silentio
indormientem,

Comonefactoriolo

indormientem, munere hoc comonefactoriolo torpen-
 tis iam & inertis admonuisti amicitiae. Cuius rei culpa si
 ἐπὶ Διὸς τῶν φίλων ἢ ἐπὶ ὅτου δῆρτε τῶν ἀμφοῖν ἡμῶν εἴλωρ ὄντων
 in controuersiam deduceretur, futurum existimo ut nos-
 trum uterq; eo se potissimum à crimine uindicaret, quod
 scribendi uices alterius esse diceret, ac defenderet. Quo
 fit cum ambo cessauerimus, neuter tamen nō ita culpæ in-
 ficiator, ac reiector esse possit, ut praestolatorem se, non ces-
 satorem uocet. Quod si tu mi More, in ratione tua ineun-
 da munerum militandorum uices in officij numerum ita
 ducis, ut tibi pro scribendi functionibus cedant, uide ne
 qui charius ac honorificentius defungi praestationib; ami-
 citiae instituisti, non etiam officiosius, euilescere sinas istis
 us tui ingenij opinionē, suauitate, amoenitateq; nobilis.
 Quum alioqui officio non conueniat uiri ista eruditione
 praediti, huiusmodi permutationem in amicorum cōmer-
 cium admittere, literariam facientium, in disciplinisq; ne-
 gociantium cum successu, ut ingenij functionem ac praes-
 tationem annua pensitatione redimant, & desidia poenā
 muneraria multa luant. Atqui quanti utrunque genus
 apud me fit, inde cōiicere potes, quod canes illos tuos praes-
 grandes, truciq; aspectu commendabiles & speciosos, sin-
 gulos amicis ijs dono misisti, apud quos recte & cōgrue col-
 locata munera existimabam. Annulos inter cognatas pri-
 mo quoq; die distribui δαματρυγία commendatos, bona
 quidem ex parte: reliquos etiam diuisurus, quosque à te,
 quosq; ab alijs accepi, prout occasio sese commode, & op-
 portune aut iucūde obtulerit. Epistolas autem tuas in re-
 bus meis ita semper habiturus sum, liberisq; & haeredi-
 bus relicturus: inter epistolarum mearum exempla ali-
 quando fortasse in medium proditura: ut in ipsis munifi-
 centiae tuae memoriam inuolutam, impressamq; asseruem.
 Proinde quod mihi dona elegantia misisti, id ita mihi gra-

*facere literaria ut
 futoria*

tum est, ut ob ea gratiam à me magnam iniueris, & pertinacem. Quod nō comitem epistolam addideris muneri ornamentum, & liberalitatis tuæ (ut ita dicam) indicaturā: id uero ideo tecum exoptulandum habui uir amicissime, ut intelligeres id me iure meo flagitare, quod tu mihi nullo negare pacto potes: nisi mihi hoc anno pro Moro suauissimo morosus, acerbusq; factus es, quod abominor. Vale. Parisijs pridie Idus Sextileis. M. D. undeuicesimo. Post has literas scriptas, rescui Christophorum Lōgolum clara hic gente oriundum, in Britanniam iturum. Is cum nostri consortij homines inuisurus sit, quacunq; iter fecerit, ad te istic ut adeat in primis necesse est, & ei auctor fui. Quem ut benigne ipsum, officioseq; accipias, nō tam mea causa uelim, aut postularim, cui ipse non mediocriter amicus est, quàm eruditionis singularis ingenijq; eximij gratia, & iudicij in paucis excellentis. Est enim cum apprime doctus in Græcis, iuxta latinisq; literis, & de ijs ipsis olim literis, aut etiam mox optime meriturus, ut siquis alius æqualium nostri sæculi. Vale rursus.

GVLIELMVS BVDAEVS FRAN
CISCO PICARTO S.

Vpplices tuæ literæ, & propè obsecratrices tanta me obstrinxerunt religione, ut cœptā cōtentionem abrumperem coactus sim, & postulato tuo uacare. Ad preces enim ambitiosas hoc etiam addidisti, ut adiurares me per eam necessitudinem, quæ mihi cū patre tuo intercedit, ne id committerem ut rationem tui non habuisse uiderer, aut tuæ postulationis: præsertim cum aliorum habuissem etiam ætate inferiorum. Atqui nullo me nomine adiurare potuisti appositius, aut etiam sanctius ad id.